

Nr 200

Av herr **Magnusson** i Tumhult, *angående rätten för ordförande och vice ordförande i kommunal församling att delta i förhandlingarna.*

(Lika lydande med motion nr 149 i Första kammaren)

I riksdagen gäller av gammalt, att talmannen inte äger närvara i kammaren då förhandlingarna leds av vice talman och att på samma sätt förste vice talman inte äger närvara då andre vice talmannen leder förhandlingarna. Hur det förhåller sig i motsvarande hänseende i kommunerna är oklart. Av 11 § kommunallagen framgår t. ex., att fullmäktiges förhandlingar skall ledas av ordföranden eller vice ordföranden om inte båda är förhindrade att närvara. Däremot framgår det inte om ordföranden äger under pågående överläggning överlämna ordförandeskapet till vice ordföranden och därefter delta i debatten.

Regeringsrätten har i ett utslag godkänt, att ordföranden, när han inte önskat delta i ett beslut, under ärendets behandling överlämnat klubban till vice ordföranden ehuru han stannat kvar i sammanträdeslokalen. Detta kan måhända tolkas så, att någon regel motsvarande vad som gäller för riksdagens talmän och vice talmän inte gäller i kommunerna. Om så är fallet bör en ändring ske. Även om en så vittgående slutsats inte är nödvändig, bör klarhet skapas genom lagbestämmelser. Ordförande i kommuns beslutande församling, stads-, kommunal- eller kyrkofullmäktige eller landsting, bör i förevarande hänseende intaga samma ställning som en talman. En avvikande ordning skulle kunna rubba ordförandens anseende som opartisk förhandlingsledare.

På anförda skäl hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i kommunallagarna att ordförande i landsting samt stads-, kommunal- och kyrkofullmäktige blir jämställda med riksdagens talmän med avseende på rätten att delta i församlingens förhandlingar; och att konstitutionsutskottet måtte utarbeta erforderliga författningstexter.

Stockholm den 25 januari 1966

Erik Magnusson
i Tumhult